

O siláku Samsonovi

Venkovan Manóach a jeho žena dlouho toužili po dítěti. Jednou do jejich domu přišel neznámý muž. Řekl ženě: „Narodí se ti syn. Bude to dítě zasvěcené Bohu, proto nesmíš pít víno a chlapci nikdy nebudeš stříhat vlasy.“ Z vděčnosti za dobrou zprávu obětoval Manóach Bohu kozlíka. Ve vysokém plamenu oběti se náhle objevila postava neznámého návštěvníka. Manóach pochopil, že to byl Hospodinův anděl.

Po čase se jim narodil chlapec a pojmenovali ho Samson. Rychle rostl a měl neobyčejnou sílu. Když dospěl, zalíbila se mu dívka z nepřátelského národa Pelištejců. Žádal rodiče, aby s ním šli k jejímu otci domluvit svatbu. „Proč sis nevybral dívku z našeho izraelského rodu? Proč zrovna Pelištejku?“ zlobil se otec.

Ale rodiče Samsona milovali, a proto se brzy vydali na cestu do Timnaty, kde žila dívčina rodina. Když procházeli vinicemi, náhle se před nimi objevil lev. Samson se nezalekl a strašné zvíře zabil holýma rukama.

Svatba byla domluvena a za nějaký čas putoval Samson do Timnaty za nevěstou. Šel kolem zabitého lva a spatřil, že se mu na těle usadil roj divokých včel, které nashromačily hodně sladkého medu.

Na svatbě se sešlo mnoho hostů. Nevěstin otec mezi nimi vybral třicet mladíků, aby dělali Samsonovi společnost. Samsona napadlo, že se s nimi vsadí. „Dám vám hádanku,“ řekl. „Jestliže ji uhodnete, dostane každý z vás ode mne košili a sváteční oděv. Neuhodnete-li, dá každý z vás košili a sváteční oděv mně. Hádanka zní: Z dravce je

potrava, ze siláka sladkost.“ Samson, jak každý pochopí, myslel na zabitého lva a sladký včelí med. Mladíci neměli ponětí, jak hádanku rozluštit, a přemlouvali nevěstu: „Jsme tvoji příbuzní, musíš nám pomoci. Vylákej od Samsona správnou odpověď.“ Dívka se začala Samsona vyptávat a naléhala tak dlouho, až Samson, jen aby už měl klid, odpověď na hádanku prozradil.

Po sedmi dnech chtěl od mladíků slyšet rozluštění. Už se těšil, že na nic neprijdou. Ale jaké ho čekalo překvapení! Uslyšel správnou

odpověď. „Vlastní žena mě zradila,“ křičel. Strašně se rozzuřil. Běžel do města, kde přepadl třicet lidí a uloupil jim oblečení, aby mohl splatit sázku. Pak svou ženu opustil.

Za pár dnů ho hněv přešel; vzal kozlíka jako dárek a vydal se za svou ženou. Doufal, že se spolu udobří. Ale její otec řekl: „Myslel jsem, že ji nenávidíš za to, co ti provedla. Dal jsem ji za manželku svému známému.“ Samsona znovu zachvátil hněv: „Budu se mstít všem Pelištejcům až do své smrti,“ umínil si. Zapálil pelištejská pole, a všechno obilí lehlo popelem.

Pak za ním přišli lidé z jeho rodu: „Pelištejci se chystají vyrazit proti nám. Mají velkou přesilu. Chtějí, abychom tě svázali a vydali jim tě...”

Samson souhlasil. Svázali ho silnými provazy a vedli do pelištejského tábora. Před očima nepřátel však Samson provazy přetrhal, jako by to byly nitě. Pak se vrhl mezi nepřátele a mnoho jich pobil. Ostatní se dali na útěk.

Samsonova pomsta

Pelištejci nezapomněli, že před Samsonem muselo jejich vojsko utíkat. Stále mysleli na pomstu. Když se Samson zamiloval do dívky jménem Delíla, pelištejští dvořané ji navštívili. „Chceme vědět, v čem je ukryta Samsonova síla,“ řekli. „Ty jediná to od Samsona můžeš vyzvědět. Jestliže se ti to podaří, dostaneš od nás tolik stříbra, že budeš nejbohatší ženou ve městě.“

Delíla se dlouho nerozmýšlela. „Jsi tak silný, Samsoně. Nikoho se nebojíš, nikdo tě nedokáže porazit,“ lichotila mu. „Pověz, co by se muselo stát, aby tě tvá síla opustila?“ Samson nechtěl prozradit, v čem je jeho síla skryta, a tak si vymýšlel: „Kdyby mě svázali sedmi pruhy čerstvého lýka, které ještě neuschly, má síla by se ztratila,“ řekl.

Delíla hned běžela za pelištejskými dvořany: „Přijďte ke mně v noci, schovám vás v komoře. Přineste mi sedm pruhů čerstvého lýka. Až Samson usne, svážu ho a ostatní už bude na vás.“ Když v noci Pelištejci přepadli spícího Samsona, ještě v polospánku lýkové provazy přetrhal a Pelištejcům se vysmál.

Podruhé řekl Delíle, že musí být svázán silnými konopnými lany, ale zase je roztrhl jako nic. Potřetí měla Delíla vetkat jeho vlasy do tkalcovského stavu. Ale i odtud se lehce osvobodil. Delíla nepřestávala naléhat: „Mám tě nejraději ze všech lidí na světě,“ promluvila sladkým hlasem, „a jestli mě také miluješ, neměl bys mít přede mnou tajemství.“

Samson uvěřil: „Od narození jsem Boží nazarejský,“ rozpovídal se, „takoví lidé jsou zasvěceni Bohu. Mých vlasů se nikdy nedotkla břitva. V nich je má síla. Kdybych přišel jen o sedm pramenů svých vlasů, kdokoli mě přemůže.“ Pak položil hlavu Delíle do klína a usnul.

Delíla mu ostříhala vlasy a přivolala Pelištejce. Samson už nemohl uniknout. Svázali ho

bronzovými řetězy a oslepili ho. Mnoho dnů pak společně s dalšími otroky otáčel těžkým mlýnským kolem.

Ačkoli byl Samson slepý, myšlenka na pomstu Pelištejcům ho neopouštěla. Vlasy mu pomalu dorůstaly.

Nastal den, kdy Pelištejci pořádali velkou slavnost na počest svého boha Dágonu. V chrámu a okolí se shromáždily tisíce lidí. Někoho napadlo přivést Samsona, aby se lidé mohli vysmát poraženému silákovi.

Slepého Samsona přivedl na náměstí malý chlapec. „Zaveď mě prosím ke vchodu do chrámu, mezi sloupoví, rád bych se opřel o sloup,“ žádal Samson svého průvodce. Náhle si vzpomněl, že byl zasvěcen Bohu, a v duchu se modlil: „Bože, pomoz mi, abych ztrestal Pelištejce za všechno zlé, co učinili mému národu.“ Rozpřáhl ruce mezi dvěma sloupy a vši silou se vzepřel. Kamenné sloupy začaly praskat a ozval se silný rachot. Celá chrámová stavba se zřítíla a kameny pohřbily všechna pelištejská knížata a s nimi tisíce lidí v chrámu i v okolí. Také Samson našel pod troskami smrt.

David a Goliáš

Izraelskou zemi ohrožovalo silné vojsko Pelištejců. Král Saul proti nim vytáhl se svou armádou. Vojska se utábořila na dvou kopcích, mezi nimiž se rozkládalo údolí. Obě strany se připravovaly k útoku. V pelištejském vojsku byl muž jménem Goliáš. Byl to člověk obrovité postavy a neobyčejné síly. Každý den vycházel v bronzové helmě a krunýři, ozbrojen těžkým mečem, na dohled izraelskému vojsku.

„Jste ubozí zbabělci,“ volal na izraelské vojáky.

„Nikdo z vás se neodvážá se mnou bojovat!“ Jakmile v Saulově vojsku uslyšeli obrův hromový hlas, dostali všichni velký strach.

Když Saul odjel do války, vrátil se David do Betléma k otci a opět pásł stáda. Jeho nejstarší bratři byli v králově vojsku. Jednou řekl otec Davidovi: „Doneseš bratrům jídlo; chléb a ovčí sýry. Ať se o jídlo rozdělí se svým hejtmanem.“ David dorazil do Saulova tábora právě ve chvíli, kdy se zpupný Goliáš posmíval Izraelským. David se

pozdravil s bratry, předal jim zásoby a vyhledal krále Saula. „Chtěl bych s obrem bojovat,“ řekl. Král si Davida již dříve oblíbil pro jeho skvělou hru na harfu a jeho úmysl mu rozmlouval: „Goliáš je nepřemožitelný bojovník, a ty jsi ještě chlapec,“ varoval Davida. Ale David se nenechal odradit. „Když jinak nedáš, vezmi si alespoň bronzovou přilbu a ochranný pancíř,“ řekl král. „A vyber si ten nejlepší z mých

mečů.“ David si nasadil přilbu, oblékl bronzový pancíř a v ruce potěžkal meč. Výzbroj byla těžká a bránila mu ve volném pohybu. David zase všechno odložil, vzal si jen svůj prak a do mošny vložil několik kamenů. Když Goliáš spatřil Davida, vykřikl posměšně: „Ještě dnes udělám z tebe potravu pro ptáky a divoké šelmy.“ David odpověděl: „Na mé straně je Bůh, který mě ochrání!“ Vyndal z mošny kámen a rozběhl se proti obru. Přesně mířená rána z praku zasáhla Goliáše do čela a obr padl mrtev k zemi. David došel až k němu a jeho vlastním mečem mu setnul hlavu. Pelištejce zachvátil strach, dali se na útěk a vojáci krále Saula je pronásledovali.

David se stal hrdinou. Lidé mu provolávali slávu a byli přesvědčeni, že je statečnější než Saul. Začaly se ozývat hlasy, že by se David měl stát králem. Tyto zvěsti se donesly až k Saulovi. Velice se rozzuřil a od té chvíle Davida nenáviděl a chtěl ho nechat zabít. David uprchl a na útěku se skrýval před králem a jeho zvědy. Jednou musel Saul při honbě za Davidem přenocovat se svými ozbrojenci v jeskyni. Netušili, že David a jeho družina jsou právě nedaleko a pozorují, co se děje. Když Saul a jeho strážci usnuli, mohl David svého nepřítele zabít. Ale nebyl pomstychtivý. Spícímu králi uřízl jen kus pláště, aby měl důkaz, že měl králův osud ve svých rukou.

Po čase David předstoupil před krále. Ukázal mu uříznutou část pláště a Saul uznal, že David neusiluje o pomstu a netouží po jeho smrti. A oba slavní muži se rozešli v dobrém.

David králem

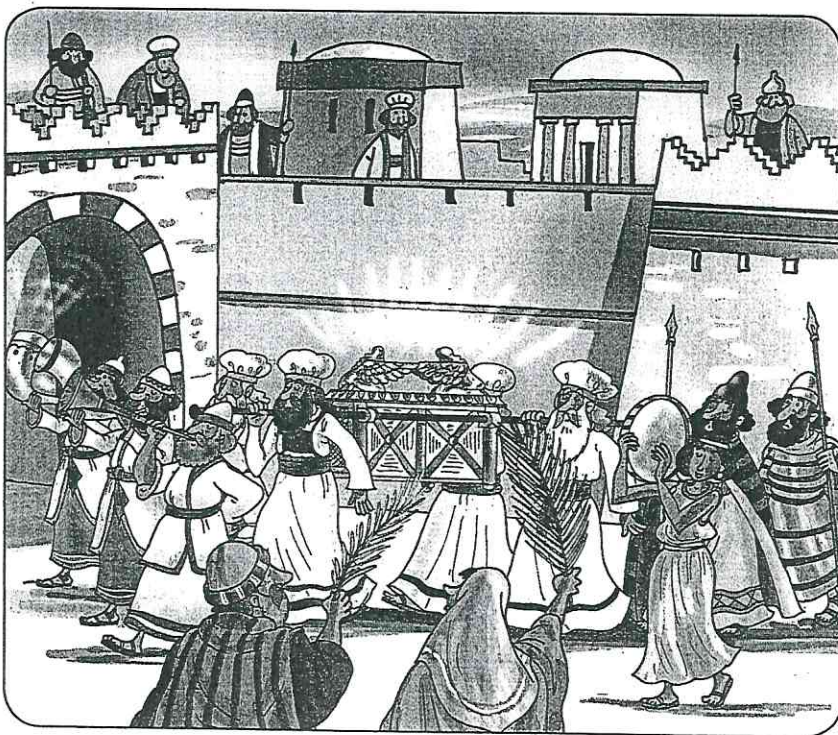
Pelištejci shromáždili početné vojsko a chystali se zaútočit proti králi Saulovi. Saul měl zlé tušení a vyhledal věštyni, aby zjistil, co přinese budoucnost. „Bůh je na straně tvých nepřátel, budete poraženi a ty i tvoji synové nebudete již zítra mezi živými,“ vyslechl Saul děsivé proroctví. Druhý den pobila velká přesila Pelištejců izraelské vojáky a padli i Saulovi tři synové. Král byl těžce raněn, a aby nepadl do rukou nepřátel, probodl se vlastním mečem.

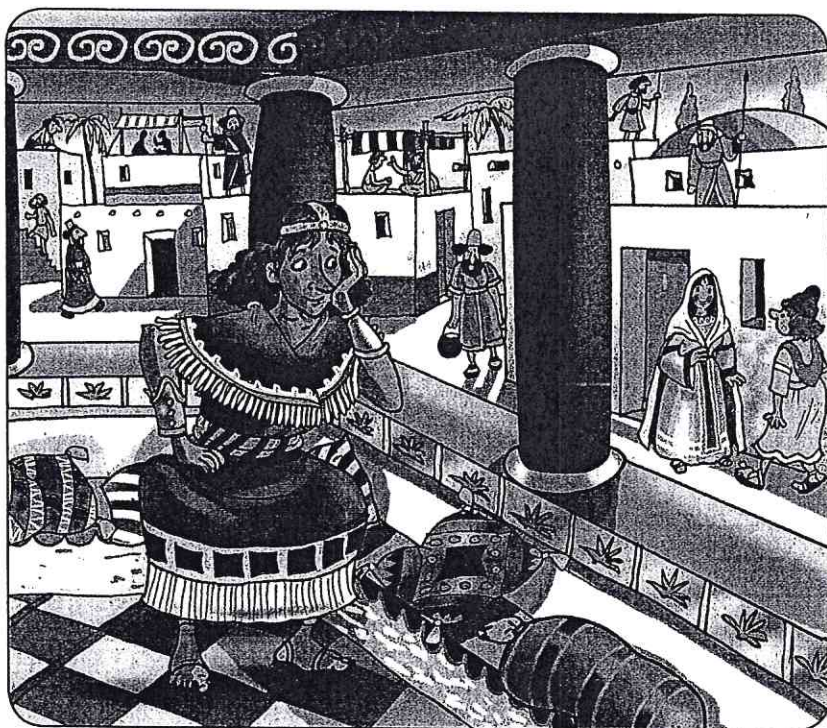
Novým králem se stal David. V době své vlády porazil všechny nepřátele Izraele a stal se slavným panovníkem. Dobyl hrad Sion, který se stal jeho sídlem, a kolem hradu se brzy rozrostlo krásné město Jeruzalém. David nechal přinést do Jeruzaléma schránu s Boží úmluvou a lid měl radost, že Bůh bude město ochraňovat.

Jednou král David obhlížel ze střechy paláce okolní město. V jednom z blízkých domů spatřil neobyčejně krásnou dívku. „Chci ihned vědět, kdo to je a jak se jmenuje,“ nařídil svým sloužícím. Sluhové si pospíšili: „Králi, žena, o niž se zajímáš, se jmenuje Bat-šeba. Je manželkou Uriáše, jednoho z hejtmanů tvého vojska.“

„Jděte k ní a vyřiďte, že ji zvu na návštěvu do paláce,“ nařídil král, který se do

krasavice na první pohled zamiloval. Bat-šeba přišla krále navštívit a David ji pak zval na návštěvu stále častěji. Když se měl Uriáš vrátit z vojenské výpravy, zjistila Bat-šeba, že čeká s králem Davidem dítě. David měl strach, že se Uriáš dozví o nevěře své manželky. Manželská nevěra byla těžký hřích a každého, kdo se jí dopustil, čekal nelítostný trest. David použil svou královskou moc

a vyřešil věc po svém. Poslal Uriáše s malou skupinou vojáků bojovat proti velké přesile nepřátel. Věděl, že ho posílá na jistou smrt, ale kvůli lásce k Bat-šebě se dopustil tak těžkého hříchu. Když přišla zpráva, že Uriáš padl, vzal si David Bat-šebu za manželku.

Hospodin se na Davida velmi rozhněval. David se brzy dozvěděl smutné Boží proroctví: „Tvůj syn, který se právě narodil Bat-šebě,

zemře.“ Boží vůle se vyplnila. David dlouho oplakával zemřelého chlapečka a prosil Boha za odpuštění. Také Bat-šeba nemohla utišit svůj zármutek nad ztrátou dítěte. Po nějakém čase Bůh nešťastným rodičům odpustil a Bat-šeba se radovala, že očekává další dítě. Když přišel čas, narodil se chlapec a dostal jméno Šalomoun. Král David měl velikou radost a slíbil Bat-šebě, že se postará, aby Šalomoun jednou zaujal jeho místo.

Šalomouna si Bůh zamiloval. Když chlapec dospěl, získal s Boží pomocí moudrost i bohatství a stal se slavným izraelským králem.

